

[Johan Nielsen.]

mer af, at der er blevet rationaliseret så meget. Det slog mig, da jeg boede på landet, at på de gårde, hvor der før i tiden havde været beskæftiget 5–10 mennesker, klarede 2 ældre mennesker det hele, og det samme er sket på fabrikerne. Der er blevet rationaliseret så meget, og derfor er der en masse mennesker, som er stillet udenfor. Vi kan beklage det dybt, men det underer mig, hvorfor man ikke diskuterer netop dette problem, for det er faktisk det samme problem, som da industrirevolutionen brød igennem for omtrent 200 år siden, men på et andet plan.

Og så med hensyn til u-landshjælpen. Jeg prøver selvfølgelig selv at dulme min betændte samvittighed ved at gøre, hvad jeg kan for at hjælpe de mennesker. Jeg har set, at der er nogle, som kræver, at vi skal gå ned i løn, ganske bestemte klasser i samfundet. Jeg tror ikke, det løser noget problem som sådant. Jeg kommer i tanke om en historie fra den gamle missionær ovre i Jylland, som sagde: Da jeg var ung, bad jeg meget til Gud om, at han ville gøre mig meget rig, så skulle jeg give meget til de fattige. Men Gud må ikke have stolet rigtig på mig, for jeg blev aldrig rig. Jeg har på fornemmelsen, at der er visse mennesker, som ikke stoler på sig selv, som ikke mener, at de selv kan administrere det, og paradoksalt nok er det disse mennesker, der klandrer socialdemokratiet og regeringen for, at de vil bestemme for meget over deres indtægter. Forstå det, hvo som kan.

Jeg er kommet til det resultat, at hvis u-landene skal frelses, må det blive igennem en eller anden slags kommunisme. Jeg synes, at vi har beviset i de to største og folkerigeste lande i verden, der ligger ved siden af hinanden, Indien og Kina. Indien har ingen problemer løst, Kina har tilsyneladende løst de alvorligste problemer. Jeg vil vedgå, at undertiden, når jeg sender mine bidrag, føler jeg det, som om jeg kommer ny vin i gamle læderflasker.

Eva Rothenborg (FP):

Nu er der talt så meget om tal og arbejdsløshed og betalingsbalanceunderskud. Det er ikke det, jeg vil beskæftige mig med, men som lingvist var jeg unægtelig under statsministerens åbningstale spændt på at høre, hvilken ny definition vi nu måtte få af ordet demokrati denne gang. For det er jo demokratiet, statsministeren holder af at tale om. Men vi ved også,

at statsministerens udlægning af ordet demokrati somme tider er lidt spidsfindig og gerne bliver tilpasset den politiske eller personlige stemning, han i øjeblikket befinder sig i. Jeg kan endnu erindre definitionen »demokrati er kompromis« i et avisinterview, og senere har vi jo fået, vist også på tryk, følgende definition: »demokrati, vor vej til socialisme«. Og så forstår man jo også bedre statsministerens bekymring for, at de demokratiske systemer skal bryde sammen. Det må jo referere sig til det faktum, at han åbenbart ikke husker, at demokrati, dengang ordet opstod og den dag i dag, er folkestyre, men vel at mærke et folkestyre i overensstemmelse med, hvad flertallet af folket ønsker. Og skal vi holde os til den klassiske og korrekte definition, er det i al fald ikke socialdemokratiets vej til socialisme, folket ønsker.

Med andre ord er det i virkeligheden kun, hvad statsministeren klart erkendte i sin tv-samtale med fremskridtspartiets leder forleden: vi tror på en stærk statsstyring. Og så er vi i virkeligheden ved selve kernepunktet i statsministerens åbningstale: landet, erhvervslivet, boligmassen, befolkningen skal styres fra centralt hold, og socialdemokratiet vil gerne have udarbejdet et specialindrettet nøglehul til hver eneste virksomhed, til hver eneste bolig og til hver eneste borger dagen og gerne også natten igennem.

Det er det, statsministeren betegner med de lidt tågede ord: de nødvendige strukturændringer. Og så må man jo spørge: nødvendige for hvem? Jo, de er nødvendige for det socialdemokrati, som ønsker – og på det område kan jeg godt sige, at jeg er bunduenig i hr. Erhard Jakobsens udlægning af socialdemokratiets politiske hensigter – at lægge sig som en polyp omkring hvert eneste privatforetagende i dette land, det være sig erhverv, bolig eller noget andet. For socialdemokratiet, som det er i dag, arbejder bevidst hen i retning af den dag, hvor det hele er lagt ind under en kæmpestatsadministration, og hvor al magt vil komme til at ligge hos staten og LO, hvis man ellers til den tid kan skelne mellem de to.

Det er sådan noget, som man med et fint ord kalder funktionel socialisme. En marxist kalder det statskapitalisme, men statsministeren er jo også erklæret marxist, og det synes jeg vi skal huske på i stedet for at holde os til al den tågesnak om brede samarbejder i tinget og på arbejdspladsen. Jeg synes, at statsministeren burde komme ud af busken og erkende,